

“Herinneren ...” zeiden ze zacht tegen elkaar.

En ze zwegen.

Alsof het woord alleen al iets opende dat ze niet konden zien,
maar wel voelden.

“Wat is dat eigenlijk, herinneren?” vroeg iemand.

Is het iets wat je bewust doet of iets wat zachtjes langs je heen glijdt,
op een stille ochtend, of in een onverwachte geur,
een liedje op de radio, een lege stoel aan tafel?

Ze keken elkaar aan. Ze dachten aan haar, aan wie er niet meer was.
Aan een stem die iets zei, aan een hand die zwaaide,
aan een stilte die nu anders voelt.

“Wat kun je ermee?” vroeg iemand aarzelend.

“Helpt het?” “Doet het pijn?”

Misschien wel. Misschien niet

Misschien is herinneren gewoon een manier om iemand dichtbij te houden
zonder dat je die persoon nog kunt aanraken.

Misschien is het niets. Of misschien is het alles.

Ze sloten hun ogen en zagen beelden die alleen zij konden zien.
Ze hoorden stemmen die anderen niet konden horen.
Ze glimlachten. Slikten. En zwegen weer.

Ze herinnerden zich, zonder te weten waarom.
Zonder iets te willen oplossen. Zonder iets te hoeven doen.
En dat was genoeg.

(vrij naar Toon Tellegen)

Myrèse Weerts

Weduwe van de heer

André Copermans † 2006

* Hasselt, 17 april 1938 † Hasselt, 2 juli 2025

Voor uw vriendschap, uw steun en blijken van
deelneming dankt de familie u van harte.

